

24. mar. 1842

FAKTA

Dato:
24. mar. 1842

Sidetæl:
Dagbog A, side 1-5

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit
Liv, København 1967, s. 47-50; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye – Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 49-54

TRANSSKRIFTION

Et Aar af mit Liv – fra den 24 Marz 1842 til den 3 April 1843

Hvert Tankelyn, som farer
Igjennem Sjæl og Sind,
Sit Billed dybt bevarer,
Hvor intet Blik naaer ind.
Men o! den Billedskare
Til Lyset skal ud gaae; –

Min Gud vil aabenbare,
Hvad intet Øie saae! –
B.S. Ingemann¹

•1•

Kjøbenhavn Frederiks-Hospital² den 24de Martz 1842.

Skjærthorsdag. 1842.

Alt i flere Aar har jeg ønsket at begynde en Række Optegnelser af hvad der foregik i mit eget Indre, som Maler og som Menneske, at jeg i sildigere Tid kunde see, hvorledes jeg har udviklet og maaskee forandret mig. – Den nærmest foregaaende Tid har været slem for mig, jeg vil derfor begynde med det Ønske: at jeg maatte faae Kraft til at sætte de gode Forsætter igjennem, som jeg har taget. Der er en ulykkelig Halvhed i mit Væsen, som ogsaa virker fordærvende paa mit Arbeide. Naar skal jeg faae mere Kraft og Bestemthed, dog uden at tabe Beskedenheden, som dog er nu hos mig, idet jeg altid mistvivler om mine egne Evner. Hvad hjælper en ærlig Villie, naar jeg dog Intet kan udrette. Hvad jeg som Maler har sat som mit Livsmaal er: at male det kjære Danmark, men med al den Simpelhed og Beskedenhed som er saa characteristisk for det; hvilken Skjønhed er der ikke i disse fine Linier i vore Bakker, der ere saa yndigt bølgedannede, at de synes at være dukkede op af Havet, i det mægtige Hav ved hvis Bredder de steile gule Klinter staae, i vore Skove, Agre og Heder? Men kun en Dansk kan male det; hvor falsk er ikke tit Tonen i de Billeder, som tydske Landskabsmalere her male; det kan være mig saa modbydeligt at jeg ofte bliver ubillig og overseer Skjønhederne deri. Saa kan jeg ret af Hjertet ønske, at jeg engang maatte kunne fremstille mit Fødelands Naturskjønheder saaledes, at det maatte blive indlysende for enhver, at hine tage storligen fejl. Og dog vil jeg nødig, at nogensinde den almindelige Stemme enten for eller imod mig skulde have mindste Indvirkning paa mig; det er ligegyldigt om en Maler er anerkjendt af sin Samtid eller ei – Rigdom ønsker jeg ikke, men det ønsker jeg: at mine Arbeider maa overleve mig til Nogles Glæde. Til andre Tider kan ethvert Ønske af den Art forekomme mig meget forfængeligt, men jeg troer, at hvem der sætter sit Maal altfor lavt vil aldrig opnaae Noget, hvad dog enhver, selv den meest Beskedne bør stræbe efter. Og Publicums Gunst kalder jeg virkelig et lavt Maal. Hvor tit hører man ikke de skjæveste

Domme udtalte med Bestemthed og Selvtilfredshed af utallige Læber, medens den kjærlige Beskuer, der ikke lader sig blænde af smuk Skal men forlanger Kjærne, tier og holder sig til glandsløse Billeder, hvor man seer Maleren har havt langt større Kjærlighed til Naturen end til •2• en intetsigende Roes. Og dog kan Maleren neppe undvære Roes; men den skal komme fra dem, til hvem vi have Tillid eller ogsaa være et Beviis for at vi have opnaaet, hvad vi ønskede. Jeg kan saaledes huske, at Intet har saameget glædet og opmuntret mig, som det, at man om mine tidligere Malerier har sagt, at de vare saa ægte danske. I de senere Aar har der været noget saa Usikkert i mine Stykker, [og] den lyse, friske Farve, som mine første havde, paa en Tid, da jeg endnu slet ikke vidste, hvad jeg gjorde, den er gaaet bort. Hvergang jeg begynder et nyt haaber jeg, at jeg skal komme tilbage til den Simpelhed, hvormed jeg begyndte, hvergang skuffes jeg; jeg arbejder ikke i den barnlige Ubevidsthed længer, den kan jo ikke komme tilbage, har først Uskyldigheden fort faaet een Plet, saa er den borte for bestandig – dog det Billed passer neppe her, for det er utænkeligt vel at en Maler kunde conservere sin første Naivitet, især, naar han er omringet af saa meget, der kun kan nedbryde den. Der skal altsaa noget Nyt til at opveie det Tabte, gid det maatte komme! – Senere samme dag. – Tit har jeg sorgfulde Øieblikke, hvor jeg maa bebreide mig Meget, ja, bebreide mig, at jeg har selv ødelagt den Fred og Ro, Vor-Herre har givet mit Sind. Idag vil jeg nedskrive her, hvad jeg længe har [overstreget: be]tænkt, jeg ikke turde betro Papiret: min første og eneste Kjærlighed, som jeg selv betragter [overstreget: med en vis Agtelse(?)], som en af mine dyrebareste Erindringer. Det er jo en Festdag idag, den skal ogsaa have noget festligt for mig, jeg vil see at opmuntre mig ved Erindringen om lykkelige Tider. Allerede første Gang jeg saae Louise Neergaard³ paa Vedbygaard i August 1839, gjorde hendes blide fordringsfri Væsen et dybt Indtryk paa mig; men jeg var altfor ung til at torde tillade mig at tænke paa hende som min Brud. I 1841 kort for Pintse i May Maaned gjæstede jeg atter Vedby. Mine Tanker om hende vare de samme, og jeg mærkede, at Afreisen vilde blive mig tung. I flere Dage søgte jeg Leilighed til at tale med hende og tilstaae hende min Kjærlighed, saa undseelig jeg end var derved. En deilig Morgen gik jeg ned i Haven ind i den lille Lund, hvor jeg oftere havde spadseret med hende og satte mig ved Blegepletten paa en Bænk rygende af en lille tyrkisk Pibe; jeg ventede hun skulde komme at see til Blegen. Det var den yndigste Morgen: vægtige Dugdraaber hang paa Straae og Blomster og skinnede i Solen som Diamanter. Jeg tænkte paa hvorledes jeg skulde tiltale hende, og men maatte forkaste alt overladende det til min Stemning, hvordan •3• jeg skulde føie mine Ord. Som jeg saaledes sad, hører jeg pludselig Fodtrin nærvæd, jeg sprang op for at gaae hende imøde – det var ikke hende, men en Pige, som havde at gjøre med Tøiet paa Grønpletten. |Et blot Tilfælde afholdt mig altsaa fra at gjøre et Skridt, som jeg nu er glad ved er ugjort, og, som jeg dog længes efter at

gjøre. | Mismodig gik jeg bort. Jeg skulde snart reise, ledsage min Tante⁴ her til Byen. Frøken Louise og hendes Syster⁵ fulgte os til Sorø den Morgen vi toge bort. Vi spadserede hen paa den deilige Plads ved Kirken, hvor de høie Træer staaer, i Haven ved Academiet; her standsede vi Alle for at høre den deilige Lovsang, som tonede ud gjennem de aabne Vinduer. | Ingemanns yndige Bolig⁶ saae jeg. | Louise Lundbye⁷ og cand.theol. Schnegelsberg⁸ vare med. Da vi vendte tilbage til Postgaarden, hvor Dagvognen skulde modtage os, gik Louise Neergaard med mig først til en anden Deel af Haven, imens de øvrige langsomt gik hen ad Gaden, hun viste mig Blomster, fortalte mig om Byen, Kirken, o, jeg husker det saa nøie. Vognen rullede bort, et langt Stykke gik Veien lige, jeg viftede med mit hvide Tørklæde, til en Krumning tog hende bort; jeg var meget bedrøvet. – En gruelig Hede gjorde mig det muligt at foregive [overstreget: S] Upasselighed, der kunde forskaffe mig Ro til at tænke paa hende, der [overstreget: maa] vel neppe anede, hvor kjær hun var mig. Alt hvad jeg gjorde for at glemme det Indtryk hun havde gjort, vilde det dog ikke hjælpe. Jeg var ganske syg i længere Tid, og havde ondt ved at skjule den rette Aarsag. Jeg skrev til hendes Fader⁹, hvis Samtykke jeg først vilde have, hun maatte Intet vide, før jeg havde hendes Forældres Tilladelse til at kalde hende min. Brevet laae nogen Tid, jeg rev det itu, tog mig alvorlig sammen og vilde glemme, hvad jeg troede mig for svag til at gennemføre. Jeg vilde med Skovgaard reise til Møen, som jeg aldrig har seet, da blev jeg kaldt hjem til Fredriksværk, hvor jeg ankom Tirsdag Aften d 8 Juny. Min Fader¹⁰ havde siden Nyt-Aarsdag været syg. Jeg hørte og saae, at det var meget alvorligt, og Dagen før jeg kom havde Lægen troet han var død; dog saa jeg endnu [overstreget: under] imellem Smiil paa hans Ansigt, ja, han spøgede endog med [overstreget: mig(?)] | os]. Onsdag Eftermiddag talte han længe til os, saaledes at vi mærkede, nu havde han snart Ende paa sine Lidelser. Den ●4● velsignede Moder,¹¹ Emanuel¹² og jeg sade grædende ved hans Seng. Endnu levede han i 4 Dage, men var for det meste uden Bevidsthed. Natten imellem Lørdag og Søndag foregik en stor Forandring med ham. Da vi spurgte ham, hvorledes han havde det, svarede han: godt! men Moder har sine Symtomer, tilføiede han idet han endnu spøgende truede med Fingeren ad hende, som med sjelden Troskab havde fulgt ham paa hans ofte tunge Vandring. Kl: 6 tabte han Mælet, drak endnu lidt lædskende men rystede med Hovedet, da vi spurgte om han vilde tage Naphtadraaberne. Nu sade vi ved hans Seng, og, hvad jeg aldrig vil glemme, er det Rørende deri, at hans Øine saa længe Dagslyset tillod os at see, fulgte Moder, naar hun gik over Gulvet eller vare stift fast hæftede til hende, hvor hun sad ved hans Leie. Kl: 10½ drog han de sidste Aandedræt og en rædsom Taushed, Dødens, fulgte paa det besværlige Aandedræt. Saaledes døde min Fader. Det var første Gang jeg havde staaet ved et Dødsleie, og havde ikke den kjære Emanuel sat Mod i mig, og forestillet mig, at jeg for Moders Skyld

maatte fatte mig, da havde jeg vel overladt mig til [overstreget: en vild(?)]
Be min Bedrøvelse, uden at betænke, at her gjaldt det, at være til Trøst og
Hjælp for Moder. – 6 Brødre¹³ gik bagefter den sorte Kiste, som
Underofficerer og Haandværkere bar. Theodor¹⁴ var der ikke, han kunde
ikke komme. Brødrene og Moder reiste bort, de første til deres Arbejder,
Moder til sit Barndomshjem i Kallb. 32 Aar vare hendes Forældre¹⁵ og
Tante¹⁶ blevne ældre, men ellers var Hjemmet [overstreget: det Sam]
næsten uforandret. – Jeg blev ene tilbage paa Fredriksværk, thi ogsaa
Emanuel var reist til Emilie Riedewaldt.¹⁷ Jeg trængte til at overtænke min
Stilling, til at arbeide, jeg stod nu ene, skulde ganske sørge for mig selv.
Det var en alvorlig Tid, men gavnlig – megen Glæde og Sorg er siden
gaaet hen over mig; mine gamle Bedsteforældre holdt deres Guldbryllup i
Stilhed hos deres elskede Datter i hendes Hjem paa Frværk (3 Aug 41) og
denne virkelige Familiefest var dog et yndigt Levvel til det deilige Sted,
hvor mine Forældre kun levede i 5 Aar. – Nu mødte mig en stor Sorg; •5•
Julius Hedermann,¹⁸ en af det lille Vennesamfund, der har gjort de 3 Aar
1839-1840 og 1841 til nogle af de lykkeligste i mit Liv, han døde
(Løverdags d 2 Oct Kl: 5 om Morgen) af følgerne af et ulykkeligt Fald af en
Hest. I Slutningen af Nov: blev jeg syg, jeg fik Feber, som nok var nær ved
at blive til Typhus; jeg kom mig saavidt at jeg kunde reise til Kallundborg i
Julen, hvor min Moder var og er endnu og nu kom det nye Aar. Hvad skal
det bringe! Jeg har nu kort berørt Hovedbegivenhederne i forrige Aar; jeg
kunde skrive langt om dem, men de ere ret vel indgroede i min
Hukommelse saa jeg behøver det nok ikke. – Men det hvormed jeg
begyndte, maa jeg atter tilbage til. Jeg har gjort mig Umage for at glemme
denne elskværdige Pige; mange alvorlige Tildragelser har siden optaget
mig og dog vender altid Tanken tilbage til hende. Hun kommer nu hertil
efter Paasken, jeg seer hende maaskee, men hvordan vil jeg gjensee
hende; jeg er blevet ældre, skulde det have forandret min Mening om
hende – i hvert Fald er det her nedskrevne uskyldigt, og som det nu staaer
for mig: en yndig Erindring. – Nu blev dog Skjær: Thors-Dag, (tilbragt ene
og uforstyrret i mit Hjem), en Festdag for mig, og er jeg end ikke bleven
glad, saa er jeg dog langt bedre tilmode og kan med et muntrere Ansigt
gaae hen og gratulere Frøken Brandis¹⁹ i Anledning af hendes Fødselsdag
[hvor jeg dog ikke kom hen]. Jeg har ordentlig skrevet mig vel tilmode.

---

¹ Citat fra B.S. Ingemanns aftensalme "Der er et dunkelt Kammer".

² Lundbye havde siden oktober 1841 boet til leje hos kontrollør Carl Schoubye (ca. 1793-1876) på Frederiks Hospital, datidens rigshospital.

³ Louise Neergaard (1816-1895), datter af Vedbygaards ejer P.S. Neergaard.

⁴ Antagelig Lundbyes moster Anne Elisabeth Bonnevie, gift med daværende kommandørkaptajn Jens Seidelin (1790-1863).

⁵ Antagelig Elisabeth Petrea Christine Neergaard (1812-1879).

⁶ Digterens embedsbolig, den sydøstlige sidepavillon ved Sorø Akademi.

⁷ Lundbyes kusine Louise Lundbye (1818-1845), senere gift med broderen Carl.

⁸ Niels Henrik Schnegelsberg (1810-1876) var på det tidspunkt huslærer på Vedbygaard og blev siden gift med ejerens datter Elisabeth (Betty) Petrea Christine Neergaard (1812-1879).

⁹ Assessor Peter Sigvard Neergaard (1784-1858), der i årene 1818-1844 var ejer af Vedbygaard.

¹⁰ Joachim Theodor Lundbye (1778-1841), Lundbyes far, oberst og chef for raketkorpset med bolig i Frederiksværk.

¹¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863), Lundbyes mor.

¹² Lundbyes næstældste bror, Emanuel A. Lundbye (1814-1903).

¹³ Lundbye var den midterste i flokken af syv brødre. De andre var Chr. Carl Lundbye (1812-1873), officer og i årene 1863-64 krigsminister; Emanuel A. Lundbye (1814-1903), officer; Theodor L. Lundbye (1816-1907), landmand og bogholder; Sigvard U.R. Lundbye (1820-1864), officer; Honoratus R. Lundbye (1821-1888), landmand og siden jernbanemand; samt Joachim E. Lundbye (1826-1897), landmand, officer og stationsforstander.

¹⁴ Lundbyes yngste storebror, Theodor L. Lundbye (1816-1907).

¹⁵ Lundbyes mormor og morfar, toldforvalter Emanuel Bonnevie (1763-1846) og Anna Olava Bonnevie, f. Gundersen (1764-1847).

¹⁶ Lundbyes mormors søster, Elisabeth Maria Gundersen (f. ca. 1766).

¹⁷ Emilie Riedewaldt (1819-1867), datter af skovrider Erasmus Riedewaldt i Jægersborg. Hun blev i 1848 gift med Lundbyes næstældste bror, Emanuel.

¹⁸ Julius Th. Hedermann (1821-1841), teologistuderende, som sammen med Lundbye, hans malerkammerater Frølich og Læssøe samt en anden teologisk student Steenberg og stud.jur. Dietrich Brandis udgjorde den omtalte "lille Vennekreds".

¹⁹ Marie Brandis (1814-1900), datter af læge Joachim Dietrich Brandis, der ejede lyststedet Valhøj i Valby.

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

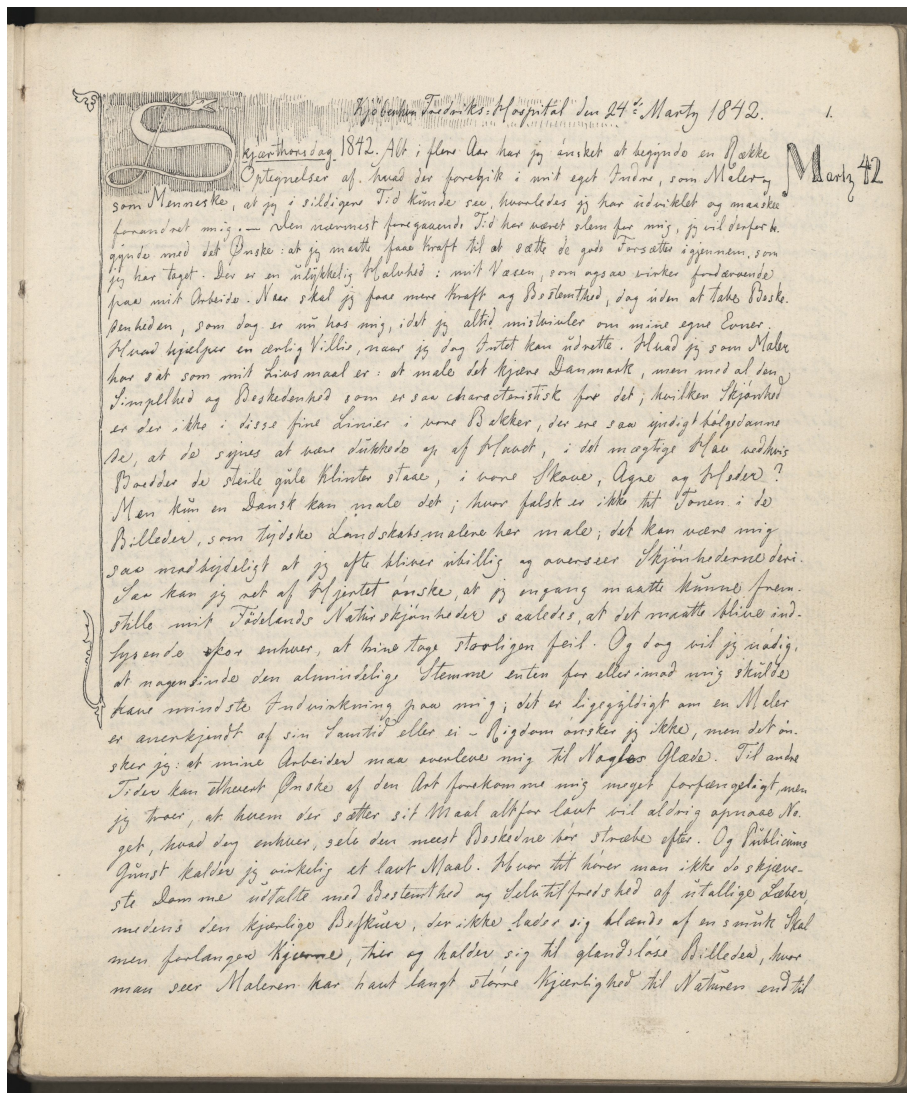
NY CARLSBERGFONDET

Et Aar af mit Liv - fra den 24de Marts 1842 til den 3de April 1843.

Hvert Tankelys, som faar
Teggenen i Sjæl og Sind,
Lid Billed Bytt bevarer,
Hvor intet Blik nærer ind.
Men o! den Billedskæer
Tid Lyset skal ind gæe; —
Min Gud vil aetebæe,
Hvad intet Øie sæe! —

P. F. Torgemann.

2. en intet sigende Noes. Og dog kan Maleren neppe undvære Noes; men
den skal komme fra dem, til hvem vi have Tillid eller ogsaa usse et Paris;
for at vi have gaaet, hvad vi ønsked. Jeg kan saaledes tænke, at Antet har
saameget glædt og opmuntret mig, som det, at man om mine tidligere
Maleries har sagt, at de vare saa ægte danske. I de senere Aar har der
været noget saa Mislykket i mine Skikkelser, som de første, som mi-
ne første haand, paa en Tid, da jeg endnu slet ikke vidste, hvad jeg gjorde,
den er gaaet bort. Mængden af begynder et nyt Raad, at jeg skal
komme tilbage til den Simplicitet, som med mig begynder; mængden stæffer
jeg i de enkelte. Ikke i den haarlige Mislykkethed ligger, den kan jeg ikke kom-
me tilbage, har først Mislykketheden først paa et Plet, saa er den borte for
beständig — dog det Billed passer neppe her. For det er antenkligt vel at en
Maler kunde conservere sin første Karistet, især, naar han er omringet af
saa meget, der kun kan nedbryde den. Der skal efter noget Nødt til at opretholde
det Tætte, g'ed det en ødt kamme! — Levens samme Dag. — Tid har jeg
sørgfulde Øjeblikke, naar jeg naar betragte mig Nødt, ja betragte mig, at jeg har
sødt ødelagt den Tædt og No. Her har jeg givet mit Sind. I dag vil jeg medbrin-
ge her, hvad jeg længe har tænkt, jeg ikke kunde betragte: min første og ene
de Hjerter, som jeg selv betragter med enes ~~ikke~~, som en af mine dyreste
Erindringer. Det er jo en Festdag idag, den skal ogsaa have været festligt for mig,
jeg vil see et opmuntret mig ved Erindringer om lykkelige Tider. Allerede for
de Gang jeg saa Louise Neergaard paa Vedbygaard i August 1839, gjorde hun
me blide fordringsfor Væsen et dybt Indtryk paa mig; men jeg var altsaa mig
til at tørre tillade mig at tænke paa hende som min Dødt. I 1841 kom for Dødt
i Maj Maaned gjæstede jeg efter Vedby. Mine Tanker om hende vare de samme og
jeg mærkede, at Opførsen vilde blive mig tung. I flere Dage fejlede jeg Leilighed til
at tale med hende og at staa hende min Hjerlighed, saa endelig jeg end var der.
En dertil Morgen gik jeg med i Haven ind i den lille Høst, naar jeg efter
hendes spændt med hende og satte mig ved Bænkplæden paa en Bænk og gjorde
af en lille tyndtisk Pibe; jeg ventede dem skulde komme at see til Blegen. Det var
den glimende Morgen: vægtige Dugløkker hang paa Straas og Blomster og
skinnede i Solen som Dræm anten. Jeg tænkte paa hvorledes jeg skulde tillade
hende, og men maatte forkeste alt overladende det til min Stemning, hende en

3.
Jeg skulde føie mine Ord. Løsn jeg saaledes sad, hører jeg pludselig Fædren
menne, og spring op for at gaae hende imøde - det var ikke hende, men
en Pige, som haude at gjore med Fædret paa Gumpeløkken. Næste dag gik
jeg bort. Jeg skulde snartreise, ledsage min Tante her til Bøjen. 3.
Et blot Tilfælde afholdt mig
alt saa paa at gjore et Brev,
som jeg var glad ved at
sejge, og som jeg dog læn-
ge efter at gjore. -
Angemaaes igjennem Brev
saa jeg.
Louise og hendes Søster pudsede sig til Lørdag den Morgen i toge boat.
Vi spadserede hen paa den sædvanlige Plads ved Kirken, hvor de hørte toer
staar, i i Haven ved Alademiet; her staaede vi alle for at høre
den sædvanlige Louisa, som tonede ind gennem de adskillige Vinduer.
Louise Lindhøj og cand.theol. Schlegels hørte med. Da vi vendte
tilbage til lastgaarden, hvor Sagnoguen skulde med tage os, gik der
i os. Næstaad med mig først til en anden Deel af Haven, imens
de toerige langsomt gik hen ad Gaden, hvor viste mig Blomster, fortalte
te mig om Bøjen, Kirken, og jeg tænkte det saa nice. Vognen vilde
se bort, at langt Støtke gik Næsten lige, og i færd med mit hvide Tøj
bløde til en himmelving styg hende bort; jeg var meget ked af det. -
En gruelig Afede gjorde mig det mindeligst at foregive et Næstelig-
hed, der hende foreskæffe mig No. til et tænke paa hende, der maas-
sel vilde ande, hvor Liden han var mig. Alle hvad jeg gjorde for at
glemme det Dødtogt hun haude gjort, vilde det dog ikke hjælpe. Jeg
var ganske syg i længere Tid, og haude endt ved at skjule den rette
Aarsag. Jeg skrev til hendes Fæder, hvis Løst tykte jeg først vilde have,
hvis maatte Antet vide, for jeg haude hendes Fædres Tilladelse
til at kalde hende min. Brevet laas nogen Tid, og saa det stit, tog
mig alvorlig sammen, og vilde glemme, hvad jeg troede mig for
saa til at gjenneføre. Jeg vilde med Skougand reise til Wien,
som jeg aldrig har seet, da blev jeg kaldt hjem til Fædres værk,
hans jeg ankom Tirsdag Aften 28 Junij. Min Fæder haude siden Ngt.
Lørdag seet mig. Jeg hørte og saa, at det var meget alvorligt, og
Lørdag for jeg kom haude Løgen troet han var død; dog saa jeg endnu
næsten imellem Løst paa hans Ansigt, ja, han spjæds end og med
05 Junij. Onsdag Eftersomiddag talte han længe til os, saaledes at
vi mærkede, vi haude han snart Ende paa sine Livsleed. Den

velsignede Moder, Emmanuel og jeg søde gladende ved hans Læng. Eukon-
levede han i 4 Dage, men var for det meste tiden Besindshed. Natten
i mellem Lørdag og Søndag foretog en stor Forandring med ham.
Da vi sprangte ham, hørte vi hans hende det, svarede han: godt!
men Moder her sine Tegnener, tilføjede han i det han ender
spregende truede med Fingeren ad hende, som med sjelden Trost
hendes fulgte ham paa hans ofte tunge Vandring. M. G. fikte han
Mødet, brok endnu lidt ledsende, men rogede med Hovedet, da
vi sprangte om han vilde tage Naphtha-drabene. Vi søde vi ved
hans Læng, og hvad jeg aldrig vil glemme, er det Øjeblik deri,
at hans F. vi saa Læng Dags lysst tillad os at see, fulgte
Moder, naar him gik over Grødet eller naar ~~han~~ fast kastede
til hende, hvor him sad ved hans Læng. M. G. søgde han de sidste
Benedict og en rød som Tanshed, Jalous, fulgte paa det besvare-
dig Lands dødt. Ialdes deds min Fader. Det var første Gang
jeg hende staaet ved et Deds Læng, og hende ikke den tjene Emmanuel
set Mad i mig, og forestillet mig, at jeg for Moders Hængd maatte
fætte mig, da havde jeg vel rodet mig til ~~en~~ min Besid-
nels, men at betænke, at her gjaldt det, at mere til Trost og Hjælp
for Moder. — G. Brødre gik hegefter den sorte kiste, som Miler
afficerer og Høand væktere her. Theodor var der ikke, han him
se ikke komme. Brødre og Moder reiste høit, de første
til deres Ordeider, Moder til sine Børnsom's hjem i Kallb.
32 Aar vare hendes Forældre og Tante blevne ældre, men alle
var Hjemmet det Læng næsten uforandret. — Jeg blev ene til hende
paa Fredrikswerk, thi ogsaa Emmanuel var reist til Emil's Hø-
dsvaldt. Jeg trængte til at overvære min Stilling, til at
arbejde, jeg stod min ene, skulde ganske sørge for mig selv.
Det var en alvorlig T. d. min gavnlig — mig og Læng
er siden gaet him ene mig, min gamle Bestefædrene
paldt deres Guldbrølløp: Fællhed har deres elsked. Datter i
hendes Hjem paa Fævort (3 Aug 41) og Læng vinkelige Familien
fest var dog et yndigt Læng til det deilige Hø, naar mine
Forældre him levede i 5 Aar. — Vi maatte mig en stor Læng

5.

Julius Medemann, en af det lille Nenns samfund, der har gjort de
3 Aar 1839-1840 og 1841 til vægge af de lykkeligste i mit Liv, han døde
(Lønsdag d. 2 Oct. Kl. 5 om Morgn) af Følgen af et seligkeligt Fald af en
Høst. I Slutningen af Nov. blev jeg syg, og fik en Tøbe, som var
meer end at blive til Typhus, og kom mig saavidt at jeg kunde gaa
til Kallundborg i Jule, hvor min Moder var og er endnu og vi
kom det nye Aar. Prof. ved skal det bringe! Jeg har nu kort berørt
af hvad pragtigheden bliver i forrige Aar; jeg kunde skrive langt om
dem, men da det er vel indgaaet i min Mathematise saa jeg behøver
det ikke. — Men det kommer jeg begynde, naar jeg skal tilbage til. Jeg
har gjort mig Varme for at glemme denne elskværdige Børge; mange
dødelige Tidspænder har siden optaget mig, og jeg vender altid Tan-
ken tilbage til hende. Men kommer min hustru efter Paasken, og ser hen
so man skee, men hvordan vil jeg gjensee hende; jeg er blevet ældre,
skulle det være forandret min Mening om hende — i hvert Fald er
det her indskrevet indsigeligt, og som det er staaet for mig; en nye
sig Erindring. — Nu blev den Skjøn. Thurs. Dag (det bragt end af
afstyret i mit Hjem), en Fest dag for mig, og er jeg end ikke ble-
ven glad, saa er jeg dog langt bedre tilværet og kan med et smil
træne Ønsigt gaa hen og gratulere Frøken Brandis i Anledning af
hendes Fødsels dag. Jeg har endvidere skrevet mig vel til minde —

Lønsdag d. 25. Martz.

Hvor jeg dog ikke kan hen

Ak, selv din herer gav en lunkig Smerte, —
Om Minus klædet over Barmen daler,
Om Haal og Hjertighed din Kummer gualer,
Den vover dog for Barmen af det Hjerter!

| Welhaven.

I Paasken var jeg paa
Jegensborg, hvor jeg tog
med flere Smæling i
min lille Kommand.

1 April.

Igen Aften var jeg inde paa Vesterboes nye Theater, hvor Studentene
spillede Novalis "Hjertighed inden Tromper". De havde sendt mig en Billet
og to, som jeg kunde gaa til Damer; men alfor klædet og kejtet:
Ligt havde jeg ikke Mod til at indbyde Nogen, og gav derfor mine
to Damskilleletter til Hauggaard. Trost var jeg af det stramme Arbeid for
at faae min saarlige Væffel færdig, der var anbragt mellem to net.

April 1842.